

ƯỚC-MƠ

MẮT - TRỜI

Tôi chợt thức giấc vào lúc gần sáng. Đầu óc vằng vát con say và đôi mắt mở trừng trong màn tối. Giấc ngủ đợi chờ từ nửa đêm mãi chưa thấy đến-chỉ giấc mơ với ảnh quanh mình. Cổ thật khô và hai tay mệt mỏi. Tôi nhớ đến những ly rượu sảng sảng. Những ly rượu ở nhà Huy chập tối với đám bạn

ồn ào-Buổi tiệc giờ này, chắc đã tàn và chúng nó đang quần lấy nhau như mọi bận-lăn lóc dưới chân hàng ghế ngả nghiêng.

Tôi bỏ về lúc đám bạn kéo Lan lên hát. Ban nhạc đệm những khúc đờn dập và Lan đi trong tiếng vỗ tay, tiếng huýt sáo của ^{lũ} con trai. Ồn ào như sóng vỗ-tôi len lỏi tìm lối ra, đám đông lao xao kéo vào sòng nhảy và đôi mắt Lan đang tìm tôi trên kia. Cô nàng chặc giện lắm khi biết mình bỏ về. Mặc kệ. Từ buổi tối Lan quần quần bên tôi và từ chối nhảy với chúng nó-những đêm chẳng quen biết gì cho lắm - Lan nhờ tôi đưa về chốc nữa đây, khi buổi tiệc tàn-có chút gì khó chịu, tôi không muốn những ràng buộc, những vướng vắn tình cảm lúc này. Xin cho yên bình trong ngày tháng, vì

em yêu, một lần tình yêu đến đã gây nhiều muộn phiền trong cuộc sống, hôn tôi cũng một lần lũng sâu với nỗi nhớ ôm đềm khép kín, như giấc mơ đầu đời đến rồi đi, mang theo nhiều nỗi thương cảm. Thy ạ, bây giờ ở những con đường với vợ xa xưa, ở những kỷ niệm vương vãi khôn cùng, chỉ còn anh một mình nhủ nỗi buồn trong ký ức - và Lan, cho anh trao trả cảm tình của em đem đến, vì có biết không, đam mê chỉ một lần để rồi thôi, mãi chẳng bao giờ trở lại.

Từ sân khấu rực rỡ màu hồng, tiếng hát của Lan vút cao và buồn như lời thở than của người con gái mãi vẫn đi tìm một tình yêu. Tình thì xa và với vợ Thy ơi, cho em buổi chiều hong sầu trên từng giọt nắng - để đêm chỉ còn tiếng sót xa đưa - để đêm chỉ còn gió buồn theo lời lá cỏ. Trống dật dìu và nhạc Slow cho từng cặp đang kia vụt chết trên tay nhau. Tôi bỏ ra ngoài, qua 6 cầu thang để tìm xuống lễ đường. Tiếng vỗ tay rào rào vẫn còn trên đó và Lan chắc đang vẫy tay cười đi xuống.

Đêm nay có cơn mưa nhỏ thổi qua thành phố. Con say hành hạ và mắt tôi mờ đi. Chắc khuya lắm rồi, tiếng chập chững nhẹ trên nền gạch của dãy phố vắng - buồn tênh - thành phố giờ này đang gục chết, chỉ còn những cuộc vui sắp tắt trong tiếng trống lịm dần. Tôi không nhớ mình đã đi những đâu chỉ biết lang thang qua nhiều dãy phố, để có lúc dựa vào bờ tường - lạnh ngắt - vuốt giọt mưa trên mặt và chống lại nỗi điên cuồng đầu óc. Rồi trở về nằm xó gác này, thiếp

đi trong giấc mơ vội vàng qua.

Kể từ hôm nay xin cho tôi rút chân ra khỏi cuộc vui. Phải chăng những vất vả đã đẩy tôi lại gian phòng buổi tối-với nhạc lung linh và những khuôn mặt nhìn nghiêng khói thuốc-không khí ngọt ngào như thế, bao lần có tôi góp mặt? Xòe bàn tay ra, mỗi bàn tay năm ngón hay mười bốn đốt. Và đếm không hết được. Bước chân vào cuộc vui vẫn ngỡ mình quên ngày tháng đi qua. Nhưng cuộc vui rồi tắt và ngày tháng lại trở về nguyên thủy với cơn buồn. Để rồi úp mặt vào tay chỉ còn những cô đơn kinh khiếp-mệnh mỏng như mình đứng trong dòng hoàng chảy nắng và mặt trời bỗng mọc nửa đêm để đầu óc quay cuồng, là lúc cơn say ưỡn đến. Buổi chiều khi gặp Huy định từ chối không đi, ở tôi đã có những gì chán nản trong nỗi vui mừng của bạn chung quanh-Nhưng rồi Huy nài nỉ, lại mặc quần áo và thoát ra khỏi ngõ-tối tăm, sinh lầy-thêm một buổi tối qua đi mà đời mình chưa thấy gì thay đổi, vẫn chìm đắm trong mê hoan và chui rúc trong xóm tối tăm này- để nửa đêm nằm buồn bật khóc.

Tôi bây giờ sống lặng lẽ như giòng nước chảy, như ánh sao mỗi tối qua trời. Nhớ ngày xưa Thy bảo tôi, anh thấy không, giòng nước mãi chảy đâu biết mình đang chảy và vì sao trên cao đâu biết mình đã trôi đi, phải không anh. Tôi cười, Thy lặng mạp lắm đó nhé. Mà anh không thấy sao, ánh sao đêm nao cũng chìm thật sâu trong đáy nước lặng lẽ, như mình chìm

thật sâu trong tình yêu. Em ạ, bây giờ thì xa lắm rồi, giòng nước hôm nay đã trôi đi, bọt nước tung trắng xóa và ánh sao không còn trong đó...

Có tiếng đại pháo ở đâu vọng về và đồ vật quằn quại theo sàn gác. Bây giờ nằm đây-không chần, không gối-trơ trội quanh mình chỉ một màu đen, tôi mới thấy nhớ đến Quý-ngày xưa khi Quý còn ở nhà, thường hay có những lần ngủ dưới trăng đêm. Trời thật lạnh và gió nhẹ nhẹ len qua bàn tay, lạnh đến suốt sáng mà cả hai chẳng đứa nào dám kêu ca. Đêm không ngủ được và sáng là cả ở những quán cà phê, ngày tháng ấy bây giờ nghe như rơi vui trong lòng-vì đã xa, xa lắm-kỷ niệm thường vẫn đẹp nên quá khứ hôm nay đã có một vòng hoa để người nhìn về nhớ thật nhiều. Lần về phép nào cũng vậy, Quý ở lì đến gần một tháng. Một tháng tiếp nối những trò như ngày xưa còn đi học, buổi sáng đưa Thủy đến T.V. rồi lên quán Duyên Anh đợi giờ tan học. Lần dặn và tiếp nối, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi. Hôm Quý đi, Thủy bạn học nêncó một mình tôi theo chân. Tách cà-phê buổi sáng sáng sủa và đẹp đẽ, nghe dư vị trong từng ngụm nhỏ. Lần đi nào cũng vậy, Quý chỉ tách cà phê và cười, biết đâu hi, chẳng là lần cuối, rồi lên xe và thấy như xa hun hút.

Tôi trở về với những thói quen bình ngày bất buộc. Sáng đi trong nắng nhẹ nhẹ nhìn màu trắng áo dài và trưa về trên con đường vệt lưa. Khô khan như sa mạc. Lột tháng một lần, Quý hay có thói quen gọi thư về cho

tôi, nhưng lần đi cuối này chỉ nhận được một lần duy nhất không phải là thư, không phải là những mẫu tâm tình vụn vặt. Quý gửi về một bài thơ, chắc là sáng tác trong rừng, rồi chẳng được tin gì nữa, dù đã gần một năm trời. Đến bây giờ tôi vẫn còn giữ, bài thơ thật tâm thường nhưng làm xúc động nhiều.

Những ngày tháng trong rừng
Những chiều buồn muốn khóc
Nghe thành phố sau lưng
Nghe hận thù trước mặt

Những ngày tháng trong rừng
Trong vòng vây của địch
Mình mới biết thương mình
Thương cuộc đời cô độc.

Thủy khóc những lần đọc lại thơ Quý, nhưng rồi thời gian qua-như xa-lắm-nỗi buồn rồi, cũng bỏ Thủy đi. Hên bây giờ mỗi chiều thứ bảy, có những người đến tận cửa đưa đưa đón đón. Tôi không buồn và cũng không vui, có ai ngồi khóc mãi một mối tình đâu, vì đời sống đích thực là đối đầu với thực tế kia mà, Thủy nhỉ?

Quý bây giờ như người đi xa-vài tháng trước đây, tôi vẫn trông chờ một ngày về, đúng hơn, một lời xác nhận sự còn có mặt. Dàn dề cũng quên, như Thủy, vì đời sống vốn buồn hiu và con người ai cũng bên sa, khôn hổ-Giá còn sống, Quý đã chắc gì sung sướng, có thể đang ở xó rừng nào đó vật vã với sương đêm và đôi mắt trông chừng mạng sống của

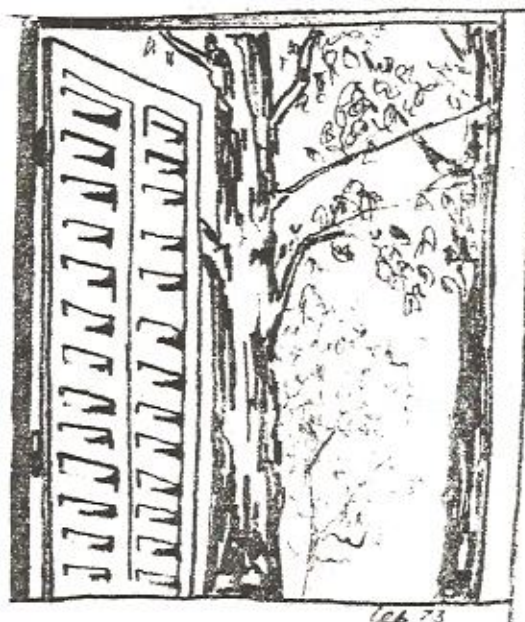

mình. Bàn bẻ rồi cũng như thế đó, mỗi người một hoàn cảnh, có ai chia sẻ được cho ai, nên mãi tôi còn cô độc.

Đã có lúc tôi muốn tìm về cuộc đời khép kín, lùi thúi thàng ngày trong gian gác nhỏ. Nhưng nghĩ cho cùng, sống đâu phải là chôn chặt mình trong kỷ niệm, mà chúng như còn có những biến cố, những khó khăn-cần giải quyết-chấp nối thành một chuỗi lô thê, theo mình đến cuối quãng đường. Nên xin cho ngày mai đây niềm vui hay nỗi hận hoon có trên nét mặt để tôi đón nhận cuộc đời mình bằng tất cả nỗi vui mừng.

Ở khuôn cửa sổ bắt đầu có màu tím sẫm, một ngày mới bắt đầu hay khúc vang ca vừa được cất lên. Ước mơ ơi, xin hãy ánh lên như màu hồng của mặt trời chiếu qua vuông cửa.

LÊ VĂN TRUYỀN

Thơ Ca

Trần Hẹn

- * Dưới bóng cây anh đào, bên một giòng suối nhỏ,
ta âm thầm nghe chim muông cất lời thủ thỉ.
- * Hoa rơi phủ ngập hồn ta và sóng nước cuốn trôi bao lá
ta lìa mình trong hiện tại âm u.
- * Nhưng em đến với ta-từ tình cầu huyền bí.
- * Với hành trang bình bồng như hư ảo, hơi thở em
cuồn cuộn như bão tố giăng mù.
- * Ước bồng ngưng trôi cho em kết vương miện
vê trỉ bằng bao lá .
- * Chấm non in bật tiếng và ta ru em bằng ngôn ngữ loài người .
- * Ta xây thành bằng sóng mắt yêu đương .
- * Em ngự trị trong hoàng cung tình ái .
- * Nhưng bởi lẽ thành trì ta xây không kiên cố .
- * Nên em đến em đi như giấc mộng tuyệt vời .
- * Và ánh mắt ngây thơ còn lưu vũng quá khứ chơi vơi .
- * Nên ta mãi ru hồn thơ lạc lõng ...

LÊ NGỌC

Chỉ đâu dừng lại tình yêu

- Dù ảo ảnh tình yêu còn run rẩy trong lòng em bé nhỏ
- Dù ta vẫn là gã giang hồ lạc bước, phiêu du
vùng đất của hồn em .
- Dù đỉnh yên bình của tình ta vẫn nồng nàn tuyệt đối
- Dù môi em còn ngọt lịm như nụ hoa dầu vôi
thần dược sương đêm .
- Nhưng em yêu ,
- Sao ta vẫn trầm tư bên giòng sông rộn ràng tiếng
sóng nhạc .
- Sao mắt em u hoài như phẳng phất, những sương mù
vương mặt nước hồ thu .

- Và hoang đảo lòng ta đã cạn dần những lời ru
giọng bão .
- Hôn em yêu, ta vẫn lạc loài như loài dã thú
trong lòng đảo hoang vu ...
- Thôi ! ~~Đành cúi mặt đứng lên tìm yêu~~ yêu ~~lên~~ !
- Thôi ! Vì tuổi tóc em dài không đủ quấn hồn ta .
- Thôi ! Hãy để tình yêu chấp cánh rời bình minh
còn yên ngủ bên kia rừng cây hạnh phúc
- Thôi nghe em, cho thiên thu còn rợp mát bằng rơm mi
em mong ướt nét kiêu sa .

Tình là nỗi nhớ

Kin thấp cho tôi !

Ánh nến hồng một tình yêu mới lớn
Bằng nụ cười rất bóng cả hồn tôi
Bằng đôi môi trào khát vọng âm cần
Đứng cúi mặt dù khi tình u tối

Kin hát cho tôi !

Một lời ca dù là gian dối
Một lời ca dù là lời giả biệt
Như những cánh chim trời
Sao vang mãi trong lòng trời thắm thắm

Kin hãy xô tôi vào

Thung lũng sâu u buồn muôn thuở đó
Và cời lên dù mất lộ hồn màu
Mất lộ buồn như mất lộ ngàn sau
Tĩnh còn đó là tình ta đã chết ...

